

FOTBALISTA

VESNICKÝ FOTBAL NENÍ HOBBY, JE TO STYL ŽIVOTA

Jaroslav Vlasta

ÚNOS

KAPITOLA PRVNÍ

To zatažení za rukáv mé sportovní bundy, opravdu nešlo nevnímat. Možná mě mohlo upozornit prudké brzdění auta, které mi jelo do zad, ale asi jsem v tu chvíli byl moc zamyšlený. Prostě jsem to nepostřehl. Tedy až do doby, kdy něčí ruka zatáhla za můj rukáv a přitáhla mě až ke kapotě auta. Trošku mě to vylekalo a je neuvěřitelný, jak mi hlavou ve vteřině proběhly scény z gangsterských filmů, o únosech lidí z ulice.

To si takhle jdeš, nic tě netrápí a najednou sedíš v lepším případě na sedadle auta, v horším v nákladovém prostoru dodávky. A ta samozřejmě nemá okna. Na co by je taky měla, že jo, když jde o to schovat člověka před světem. Na hlavě hned hadrový pytel, s igelitovým by už taková legrace nebyla, a už si to drandíš na výlet. Je to taková bojová hra. Vezmou tě na projíždku sice zadarmo, takže lístek si kupovat nemusíš, ale je to s tím rizikem, že nevíš, zda bude konečná na nádvoří hradu, kde se připojíš k prohlídce nebo v hlubokém hradním příkopu, kde na chvíli pobavíš medvědy.

Myšlenky dokáží hlavou letět neskutečnou rychlostí, takže v dalších vteřinách mi zas přepne. A proč by mě asi tak kdo unášel? Co by z toho jako měl? Je mi čtyřicet, jsem trošku při těle, léčím se s vysokým tlakem, takže ani na orgány by to se mnou nebyla žádná výhra. Sice jsem nekuřák a abstinent, ale že by někdo toužil po mých vnitřnostech, tomu nevěřím.

Tak že by prachy? Jako že výkupné, myslím. No tak to asi už vůbec ne. To by asi spíš někdo zatoužil po mé ledvině, která už poznala kroucení, když jsem bolestí z malého kamínku lezl po stropě, že bych mohl být zájmovým objektem pro ortodoxního exorcistu. Nebo by se někomu mohl hodit můj žaludek. Trávení mám dobré a dokážu do sebe narvat jídla, že by leckdo koukal, jak mám tenhle sval namakaný. Možná vlasy, to by smysl dávalo. Sice už sem tam nějaká šedina je, ale hustotu a délku do půlky zad by mi mohla kdejaká ženská závidět. Někdy i závidí. Můj skalp by určitě ocenil i proslulý Sam Hawkins. Mít můj porost, určitě by se jeho hláška: „Jsem to ale nezdvořák! Chtějí mě skalpovat a já jim nemám na hlavě co nabídnout,“ nestala tak proslulou. No, ale orgány a jiné tělesnosti jsme už zavrhlí. Tak raději zpět k oběživu.

Na mém kontě je sice pár litrů, v peněžence možná několik stovek, ale bůh ví jestli. Tak ještě rychle přemýšlím, kolik peněz by byla ochotná dát má drahá žena únoscům, aby mne vrátili v pořádku domů. No ráda mě má, o tom žádná. To by se mnou těch patnáct let nevydržela, ale že by byla ochotná za mě vyplatit miliony, (jééé ... prej miliony), tak statisíce (ještě pořád přeháním...). Takže řekněme raději desetitisíce (to by snad šlo), nevím, nevím. Možná by se příbuzní složili, ale asi ne všichni. Někteří by spíš únoscům dali prachy za to, že mě někde naloží do sudu a hodí do přehrady. Nebo někde na stavbě zalejí do betonu. Jo, to spíš.

Víc myšlenek jsem už v hlavě přecedit nedokázal. Ze dveří auta vykoukla nejprve kudrnatá kštice a pak celá hlava i s americkým úsměvem, který by i major Majsner záviděl.

„Nazdááár, vole,“ vybafl na mě můj únosce a radost ze shledání opepřil ještě pořádnou herdou dlaní do mých zad.

„No, čau,“ vykašlal jsem po ráně pozdrav. Když se mi oči zase zpátky usadily v důlcích a mohl jsem znovu zaostřit, konečně jsem ho poznal. Franta Strnadů.

Chlapík ze sousední vesnice. Chodili jsme spolu na základku, ale pak se naše cesty rozešly. Každý jsme si šli po svém a dětské kamarádství bylo ta tam. Tomu oslovení při pozdravu se nediv. Franta byl řízek, který dokázal říct „vole“ i naší učitelce češtiny při hodině mluvnice a spisovného jazyka. Byla to legrace.

Nejvíce jsme se asi nasmáli, když Franta musel zase jednou za trest před tabuli. Nebylo to nic neobvyklého. Tedy až do této doby, pak už ho učitelky posílaly jen za dveře na chodbu nebo rovnou za řídou.

„Jdi si stoupnout před tabuli, už tě mám dnes dost,“ ječela zase učitelka a Franta s úsměvem plným zubů pelášil na známé místo před katedru. Jakmile se otočil čelem ke třídě a viděl, že soudružka dozorkyně, jak ji s radostí nazýval, nedává pozor, začal se ksichtit a pitvořit. To mělo samozřejmě za následek kolektivní výbuch smíchu. Na další poryv řevu soudružky dozorkyně jsme nemuseli čekat dlouho. Franta se začal na oko stydět a možná tak učitelku přesvědčil, že je mu to opravdu líto.

„Kdybys nám raději zarecitoval nějakou pěknou básničku,“ řekla přísně se zdviženým ukazováčkem učitelka.

„Když já žádnou neumím,“ odpovídal potichu Franta a kroutil se u toho, jako kdyby potřeboval nutně na malou.

„Nedávno jsme se učili takové hezké, třeba k MDŽ. To si už nepamatuješ?“ trvala na svém dozorkyně. „Síím, ne,“ zapíral Franta, než aby jí přiznal, že si je pamatuje, ale takové kraviny recitovat rozhodně nebude.

„Tak to tady budeš stát asi ještě dlouho po škole,“ přitvrdila odhodlaná soužka a z předchozích zkušeností jsme všichni věděli, že rozhodně neblafuje. Neměla kam spěchat, doma jí nikdo nečekal a jestli kdysi jo, tak to už hodně dávno vzdal. Nečinilo jí žádný problém zůstat ve škole až do večera a nikdo jsme u toho být nechtěl. Její odpolední doučováky byly proslulé. Zušlechťování nástěnek to nebyla ještě ta nejhorší náplň neplánovaného školního přesčasu. Nesly se zvěsti o přebalování učebnic do Rudého práva, při kterém vyžadovala citovat z tištěných článků, které měl poškolák zrovna v rukou. Hlasité předčítání výsledků probíhající pětiletky nebo podrobný program stranického sjezdu Ústředního výboru se srovnávat například s dobrodružstvím Tarzana, pána opic, opravdu nedalo. Zkuste se ve dvanácti letech nezakotkat při recitování: „Členové a kandidáti předsednictva ÚV KSČ, členové sekretariátu ÚV KSČ, členové ÚV KSČ a vlády vedli delegace ÚV KSČ aneb v pevné jednotě, s optimismem, do další práce pro rozkvět republiky a štěstí lidu.“ To se opravdu nedalo. Když ti to moc nešlo, dostal si za úkol napsat několikrát na tabuli něco výživného, třeba: „Nejbližší budoucnost této země a jejího lidu, narysovaná XV. sjezdem naší komunistické strany, představuje smělý projekt stavby, jež je organickou součástí historické ofenzívy socialismu. V současném světě, zmítaném stále ostřejšími sociálními rozpory, nový společenský řád tak znovu dokumentuje své přednosti a potvrzuje, že je opravdovým mládím a nadějí tohoto světa.“

Nemůžeš se pak divit, že Franta pod příslibem času poškolního, na oko rezignoval.

„Tak mě se asi jedna básnička přeci jen vybavila,“ rozpomněl se. Přece tu nebude trávit odpoledne, když je venku tak hezky a může na hřišti čekat do meruny.

„No, vidíš, že si dostal rozum. Tak spust!“ naběhla si češtinářka a kdyby věděla, co bude následovat, určitě by si to s chutí odpustila.

Franta provedl ukázkový úklon ke třídě a hluboce se nadechl. Když jsem viděl, jak mu cukají koutky, bylo mi hned jasný, že tohle básnička k Mezinárodnímu dni žen nebude. A nebyla. Žádná žena by takové přání dostat nechtěla.

„Těžký život, autor neznámý,“ spustil dočasný a za trest jmenovaný konferenciér. Název básně se jevil ještě v pořádku.

„Když tě život omrzí a stane se ti peklem,
skoč po hlavě do hajzlu a přikrej se deklem.“

Franta se zas uklonil a čekal. Zrodily se nekonečné vteřiny ticha, kdy bylo slyšet, jak soudružka dozorkyně lapá po dechu. Posléze následovala kolektivní a mocná exploze třídního smíchu. Na to si Franta spojil dlaně do sebe a vítězným gestem nad hlavou dával všemu obecenstvu najevo, že vítězství je jeho. Radoval se tak mocně, že to vypadalo, jakoby finišoval s Emilem Zátopkem na Olympiádě.

Jsou myšlenky, které prostě musí ven za každou cenu. Nemohou být utajeny člověku a lidstvu už vůbec ne.

V daný okamžik je jejich naléhavost nezastavitelná a jejich význam vysoce převyšuje nevyhnutelný trestní důsledek. Na to bys mohl vsadit all-in. A shrábl bys vše. Franta si opravdu po škole s námi na hřišti nezačutal. Pomáhal až do večera vystříhovat z novin trapné pionýrské titulky, které k nespokojenosti soudružky dozorkyně neuměl připíchnout na nástěnku rovně. Nebyla to práce, ze které by měl radost. Tak využil chvilkové nepozornosti svého drába v sukni a špendlíkem vypichoval přibližně se smějícím pionýrům oči. O pár let později dával tuto historku v hospodě k dobru. Prý svým woodoo špendlíkovým kouzlem pomohl mocnou silou k pádu komunismu. Bůh ví, podle Franty, jestli by ta revoluce v devětaosmdesátém, bez jeho pomsty na nástěnkových fotografiích, vůbec přišla.